

Излизат поотделно от канцеларията. Първо той, след него, незабелязано, и тя. Тъй като има ключ от временно наетата гарсонiera, той отива пръв. Проветрява стаята, поставя плоча на грамофона, проверява дали има топла вода в бойлера. Скоро чува бученето на асансьора, който се изкачва, отварянето и затварянето на вратата и уговорения сигнал на звънеца: два пъти късо и веднъж дълго. Събличат се бързо, мълчешком. Няма много време за приказки. В тази тъжна открадната предобедна любов няма нито ласки, нито поезия, нито любовна игра... Всичко протича почти делово, механично. Тя е в банята. Той сваля часовника от ръката си. Чака да се появи нейното влажно и гладко тяло. Вмъкват се под завивките. Любят се. Сменят плочата. Пушат, мълчат. Пак се любят. Огладняват. Отиват голи до кухнята и търсят нещо за ядене в хладилника. Тайнствени чужди предмети и продукти... Намират сирене, рибна консерва, шунка, хляб. Ядат. Възбудени от неочакваната закуска на голо, отиват отново в кревата и се любят.

- Държиш ли сметка за времето?

- Не се безпокой. Имаме още четирийсет минути...

Пускат си по един душ. Тя поправя фризура и грима си пред огледалото.

- Издраскал си ме с брадата си!

- Да видя... Няма нищо. Сложи малко фон-дьо-тен.

Тя изчетква дрехите. Той заличава следите. Изпъва измачканата постеля. Застила свалената покривка. Изпразва пепелниците. Измива чашките от кафе. Връща на полицата двете чаши, на същите места, откъдето ги е взел. Простира кърпите да съхнат. Изчиства космите от четката. Проветряват стаята. Целуват се бързо и тя тръгва първа.

- Значи, в четвъртък по същото време?

- Окей.

Остава да изпуши още една цигара, като ѝ дава по този начин възможност да вземе достатъчно преднина. Да не е забравила нещо? Не, не е. Няма никакви следи. Затваря прозорците. Спуска завесите. Заклучва вратата. Слиза пеш по стълбите. Намира зелената пощенска кутия с името на колежата от службата и пуска вътре ключа. В канцеларията се връща в два и половина.

– Къде бяхте? – пита тя. – Търсеха ви...

– Бях на съвещание в Стопанската камара...

Поглежда я под око. Седи си както обикновено и трака на машината.

Мисли си за това как жените умеят съвършено да се преструват. Кой ще си и помисли, че същата тази делова, млада дама със строг изглед, която седи изправена и шари с пъргави пръсти по клавиатурата, до преди половин час е стенела и охкала, пъшкала и се извивала като гимнастичка на пода във физкултурния салон? Звяр в костюм на обикновена референтка. Никога няма да проумее докрай жените, тези тайнствени крадли на предобедна любов...